

e B. Gelis

Centre, 12

uporada de construc-
ient que per tenir
ia moderna, serviré
bon treball i amb el
economia.

ap treball sense
abans a la

elis - Centre, 12

ltors!

i insectes derivats,
insecticida GEISHA.

Pujals - Església, 12:

nc:

riu-te

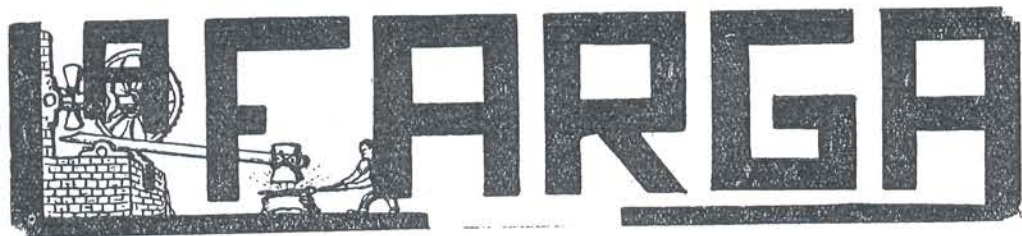
a

arga

eix-lo

i

lga'l

SETMANARI CASTELLARENC

ANY IV :: NUM. 182
Castellar del Vallès - 21 agost 1936

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

Llibertat

Agafar la ploma i omplenar unes quantes quartilles per expansionar-hi en elles algun que altre tema encaixat abastament dintre l'òrbita de l'actualitat, és per l'articulista una cosa francament i del tot agradable, doncs a més de poder narrar sobre fets sempre encoratjadors i d'una preponderant victoriositat, li proporciona el goig de poder aconseguir plenament el seu propòsit; això és, trobar el llegidor predisposat per a rebre de bon grat tot quant hagi escrit per l'enaltiment de les gestes i amb elles, les proeses i heroïcitats de la nostra gent.

Per a triomfar avui dia en el camp de les lletres, solament cal abricar tant com es pugui l'eina i si a l'esgrimir-la la munyeca té prou impuls, l'èxit serà sense temença del tot satisfactori, ja que el terreny és adequat per a solcar-la fins a la profunditat convenient i el lèxic és apropiat i ajustat en tot moment i en cada concepte.

Més quan es vol parlar de llibertat, propugnand per a què sigui el més prompte possible d'una equanimitat factible i amb tota la grandesa que ella enclou, és necessari desposseir-se de tot sentimentalisme, així com també de les llambregades rancunioses; perquè la llibertat, si aquesta es vol que sigui sincera, amb aquella subtilesa afinadíssima que envolta aureoladament tot el que el mot significa, caldrà en diverses ocasions abaixar el to per tal d'aconseguir l'harmonia, puix l'acústica sinònima en la llibertat reclama una acurada i afinada modularitat en tots els sintònics que poden integrar la diversitat o complexivitat de veus que componen els valors indispensables per a la seva execució.

Per tant la paraula llibertat, que és tota ella justesa, resulta en moltes ocasions ésser potser la menys meditada de totes les que omplen els vocabularis proporcionadors de parla i expressió en el sentit viu de tot un poble. Ella ben meditada és d'una dignificació sublim que eleva i fins i tot depura la llengua al precís moment de pronunciar-la i per tant el poble hi té un dret, i aquest dret ha d'ésser reconegut, ja que és indispensable perquè allà on comença la llibertat, és el punt àlgid on radica tota la síntesi de la vida; el primer de tots els capítols de la història humana; el just i precís de l'home. Doncs al mateix instant d'actuar la llibertat, l'home i amb ell l'essència, senten un incomparable gaudi. I l'home es sent home del tot, perquè es troba restablert del tot, i pel sol fet d'ésser lliure, li són trencats tots els lligams i és lliurat de vexacions.

Síntomes desorbitats

S'ha comentat molt en la premsa aquests dies, la sèrie de rumors i fantasies que sovint es prodiguen en els llocs de concurrència per part de persones pusil·lànimies, l'esperit de les quals està sempre propens a deixar-se influenciar per tota mena de motius absurds o inversemblants.

Aquell «m'han dit» i aquell «m'han contat de bones fonts» han fet estralls. Les notícies més catastròfiques i les inventives més inverosímils, han tingut un radi de difusió dignes de millor causa. Els més inventerats contubernis han pres unes proporcions alarmants en virtut de les circumstàncies anormals amb què han estat refrenades. No direm fins a quin

punt el seu abast ha pogut perjudicar l'atmosfera insaciable de les multituds, ja prou exacerbada per tota mena de mesures restrictives. Però, el fet, imparcialment considerat, ha produït i reportat uns corrents perjudicials que, lluny d'apaivagar els ànims excitats conseqüentment, han estat causa sovint de majors temences i inconvenients, que retardaven la normal funció i acondicionament de la vida pública, del treball i de l'ordre.

Són comprensibles, per altra part, aquestes manifestacions filles quasi sempre de la impaciència i el desvallestament col·lectiu. No podent-se atener a fets concrets o irrecusables, s'apel·la als rumors i suposicions, sense considerar que poden

encara excitar molt més el nerviosisme i la confusió.

I de la mateixa manera que hem constatat aquesta impressió febrosenca, cal també registrar aquella part contrària, temorega i inhibidora, amb què s'ha parapetat bona part del públic recelós. Ens referim a aquelles persones que «escorren el bulto» i es comporten amb equívocs i evasives inconcretes. Interlocutores o no, en família, en reunions, o senzillament en l'intercanvi diari de les manifestacions regulars, les trobareu proveïdes amb unes orelles de pam o amb uns ulls com unes taronges, sempre però, irreductibles a tot criteri personal. Es reclouen com una ostra, i defugen tot compromís, com si corressin un greu perill o els amenacés alguna catàstrofe. No saben res de res; només arrepleguen i s'ho queden. Concentrades, tímides, receloses; opaques fins a difumar-se, reservades fins al deliri. En alguns moments, com a símptoma d'eufòria atribilària, tot el més que ens permeten, és un senzill arronçament d'espatlles.

—Qui sap què pot passar!... Estem rodejats d'incògnites...—sembla que vulguin dir. Però no ho diuen, ni ho insinuen, ni ho perfilen. El temor, la desconfiança, l'imprevisible, el recel, les tenen cohibides, i fa produir-les amb aquest mutisme sec, inperceptible i cabalístic.

Es tan intensa la projecció dels esdeveniments, que per aquestes persones, el més prudent és «fer el paper de Met» i ofegar tota opinió personal, defugint tots els batecs de la consciència.

Insensibilitat?... Hipocresia?... Abúlia?... No sabríem ben bé definir-ho. Constatem únicament el cas; i de la mateixa manera que hem procurat una fidel observació imparcial en cada punt coincident del sentiment sublevat, també exposem aquesta manera ambigua, neutral, i restrictiva que de cop i volta ha fet canviar l'aspecte interior i exterior de moltes persones que amb la idea fixa de no comprometre's, acaben per sentir-se més compromeses a causa de la seva estranya conducta momificada i comedida.

Això ens recorda un fet, una anècdota si voleu, trivial i anodina que, no obstant, especifica ben clar aquest exemple de no immiscuïció particular.

Una família de pagesos benestants

d'un poblet de muntanya, vistes les bones disposicions que per a l'estudi i les lletres, concorrien al seu fill segon, varen enviar-lo a ciutat per a què cursés una carrera lliberal. Després d'un any d'estudis constants i aferrissats, de vetlles i abstinències, amb la impertèrrita fal·lera de conquerir el seu propòsit, el noi emmalaltí d'una manera fulminant. El pit, el cap, les cames, tot li fallava; no s'aguantava; estava transfigurat. El metge l'alarmà, i determinaren que s'entornés al poble. Estava anèmic; faltava sang, faltava el pols. Quasi desanciat, abúlic; i demés desorbitat, hiperestèsic, misantrop.

Sobretot, aquesta paraula li fou una obsessió. Sigui perquè li sonés a nova, o perquè li semblés que resumia tot el seu mal, al dir-li el metge que era misantrop, li semblà com a una epidèmia terrible. I, a l'arribar al poble, a tots els que preguntaven què tenia, de què es queixava, què li feia mal, quina mena de malaltia havia adquirit, el nostre estudiant ho resolía sempre de la mateixa manera:

Sóc misantrop!... No em digueu res!, sóc misantrop!... Sabeu?... Sóc misantrop!...—

Naturalment, ningú sabia de què anava. No inquirien, no preguntaven, per por de pitjorament. El deixaven passar, ullerós, pàl·lid, estrefet. No volia converses; no volia complicacions, no volia contactes que li fessin especificar quines sofrències tenia, quins mals l'aqueixaven, quines circumstàncies el deprimien. S'allunyava de tothom, i quan el veien, fugia com un esperitat.

—Sóc misantrop!... No em digueu res; sóc un misantrop!...—

I, efectivament; tal com era d'esperar, amb tanta obsessió i tanta misantropia, va acabar fet un enze; va acabar boig.

Llegidor benèvol; siguis qui siguis. Amb totes les proporcions guardades, observa atentament al teu entorn, i no em negaràs que, esquivant-he la conversa o mirant-he de cua d'ull, desconfiat i recelós, endevinaràs algú que també inevitablement va pel camí de sentir-se tocat de misantropia...

J. VIVES I BORRELL

Fusteria de B. Gelis

Carrer del Centre, 12

Estant de ple a la temporada de construcció de cases, faig avinent que per tenir instal·lada maquinària moderna, serviré amb tota rapidesa, bon treball i amb el màxim d'economia.

No encarreguen cap treball sense consultar abans a la

Fusteria B. Gelis - Centre, 12

LES LLETRES

EPIGRAMES

ALBA CLAROR

Cel matitzat d'aram sense ombres vagues;
llençol de núvia a frec suau del llit;
la fosca encar mandreja a les ubagues
mentre als cims el sol ja s'ha vestit.

PLUJA

Carícia de la boira que el cel duu
damunt la terra; plor d'una alegria
que es desperta d'aquest instant que llú
com l'or del sol quan ja no plora el dia.

ELS ESTELS

Titil·len sense pena i sense enuig
dintre l'espai que els mou i que els aguantia;
ells riuen quan la nit poc a poc fuig
i l'alba els posa el mantell que els encanta.

AMAT GOSALBES

TRIBUNA LLIURE

Les milícies antifeixistes

Avui no és estrany veure pel carrer un home, un ciutadà, amb el fusell a l'espatlla. Es un milicià. Fixeu-vos amb el seu aspecte i de segur que el trobareu interessant. Es que es dona compte de l'alta missió que li ha estat confiada, i sap que per més que faci per a enaltir el càrrec mai no farà prou.

Tal és la importància de les milícies i la consciència dels milicians davant llur paper que està destinat a omplir moltes pàgines de la història.

Si heu tingut interès a estudiar la voluntat de l'home i a descobrir-ne els trets més característics amb petits detalls, com és ara l'expressió del rostre i certes reaccions espirituals en determinats moments, haureu tingut ocasió d'apreciar, en el milicià, indicis ben acusats de superació individual, sigui quina sigui la seva mentalitat.

Així veiem com aquell que coneixem per bo es torna millor, i el que no ho era tant s'ha superat d'una manera sorprenent d'ençà del dia que va agafar l'arma.

No podia ésser d'altra manera. Nosaltres en tenim proves ben eloqüents i encoratjadores de la disciplina, de la serenitat i de la valentia sense crueltat de les milícies.

Si haguéssiu parlat a qualsevol reaccionari de què algú dia s'armaria el poble s'hauria posat les mans al cap dient que això fóra la fi del món. Es més, s'ha

publicat amb lletres de motllo, assegurant que el dia que el poble fos amo de la situació, amb les armes a la mà, vindria el caos. Que les violacions de dones, els robatoris, els assassinats i tota mena de crims propis del vandalisme més bàrbar estarien a l'ordre del dia. I ja ho veieu: no ha passat res d'això. Es a dir si que ha passat, però no aquí ni realitzat pels milicians, sinó que això a tingut lloc allí on el poble ha caigut a mans del feixisme.

No, amics; els milicians tenen un elevat concepte de la responsabilitat i no incorreran en fets que puguin rebaixar el to de llur actuació. La constitució de les milícies semblava encloure algú perill perquè hom tenia la infiltració d'elements aliens a les nobles idees de llibertat i de justícia, cosa molt fàcil de succeir i que compta amb precedents, no sols en els moviments revolucionaris, sinó en les guerres i en tota mena de commocions.

Però amb les milícies passa una cosa molt particular. Es tracta d'un organisme—avui és tot un organisme—que té en la seva composició una tal quantitat d'elements sans que, sense necessitat d'intervencions estranyes, està en situació de defensar-se expel·lint possibles infiltracions deshonoroses. Ens referim al zel amb què cada milicià vetlla per la dignitat de la institució, convençut que sense dignitat no tindria raó d'existir, perdent-

se així pel descual recolza la R

Per això no e de cometre's algu vem—que no api tem segurs que r les milícies i que posant que fos ce que li hagués ar cervell, fóra im eliminat.

En els homes hi veiem reflect consciència i de grandesa moral única raó d'exist tader ciutadà, l d'amor a la llib en milicià, no pe d'una horda de s destructora i cri de la llibertat, d és reservada la i manitat com a g

El milicià, te amb heroisme s que garanteix l' de pesta feixista vulgar, perquè del Reglament d lícies Antifeixis l'home armat si oblidar-ho un s la màxima noble el més sublim de

●● ESPORTS

FUTBOL

Després de t tivitats, torna l' les portes del se local volent dor terès per aquest vinguda d'una de Sabadell, qu F. C. Espanya local; l'esmenta destacats jugad B. A més, la dels moments destinar el reca ques Milícies aquest festival servirà per a co del nostre poble El Castellar pre dable per tal de als «pros» foran Tots al cam

Castellarencs: